

Sygn. akt VI U 224/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21/01/2021 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Ewa Kołodziejuk

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2021 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania P. G. od decyzji Z. (...) w W. z dnia 30 marca 2020 r. znak (...)

przeciwko: Z. (...) w W.

o zasiłek chorobowy

orzeka:

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu P. G. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 1 lutego 2020 roku do dnia 27 marca 2020 roku.

Sygn. akt VI U 224/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 marca 2020 roku znak: (...) ((...)) (...) (...) w W. odmówił P. G. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 1 lutego 2020 roku do 27 marca 2020 roku. W uzasadnieniu podał, że po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego u płatnika (...) A. kontynuował on wcześniej podjętą umowę zlecenie, która dawała mu tytuł do ubezpieczenia chorobowego.

(decyzja z dnia 30.03.2020r. – a.r.)

Od powyższej decyzji P. G. złożył odwołanie. W uzasadnieniu wskazał, że nie kontynuuje żadnej pracy na umowę zlecenie od początku pobierania zasiłku chorobowego, nie przepracował ani godziny na podstawie umowy zlecenie oraz nie zrezygnował z umowy zlecenia gdyż po ustaniu niezdolności do pracy do pracy ma zamiar ją kontynuować i będzie to jego jedyne źródło dochodu.

(odwołanie – k. 1)

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie wskazując, że odwołujący się pozostaje stroną umowy cywilnoprawnej i ma tytuł do objęcia go ubezpieczeniem chorobowym po ustaniu zatrudnienia.

(odpowiedź na odwołanie – k. 3-4)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący się był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. od dnia 16 marca 2017 roku do dnia 31 stycznia 2020 roku na podstawie umowy o pracę. Z tego tytułu podlegał obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu w tym chorobowemu.

(zaświadczenie ZUS Z-3 – a.r.)

Odwołujący się był niezdolny do pracy od 15 stycznia 2020 roku do 13 marca 2020 roku. Za okres od 15 stycznia 2020 roku do 31 stycznia 2020 roku odwołujący się otrzymał wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy wypłacony przez płatnika składek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

(zaświadczenie ZUS Z-3 – a.r.)

Odwołujący się miał zawartą umowę zlecenie z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. obejmującą okres od 2 kwietnia 2017 roku do 31 grudnia 2020 roku. W ramach tej umowy odwołujący się miał wykonywać zadania związane z transportem lotniskowym.

W miesiącu lutym i marcu 2020 roku odwołujący się nie wykonywał żadnych czynności w ramach umowy zlecenia na rzecz (...). Również w tych miesiącach nie otrzymał od zleceniodawcy żadnego wynagrodzenia.

(pismo z daty 04.11.2020 r. – k. 27; zestawienie wynagrodzeń z umowy zlecenia – k. 28; zeznania odwołującego P. G. na rozprawie w dniu 21 stycznia 2021 roku – protokół k. 34-34v)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony procesu w toku niniejszego postępowania. Sąd również dał wiarę zeznaniom odwołującego P. G. jako korespondującym z całością materiału dowodowego oraz ustalonymi na podstawie pisma zleceniodawcy (...) okoliczności dotyczących niewykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia w okresie po ustaniu tytułu do obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego w SPRINT A..

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania Sądu w tej sprawie było odwołanie P. G. od decyzji odmawiającej mu prawa do zasiłku chorobowego. Jako podstawę prawną organ rentowy wskazał art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 2 (Dz.U z 2019 r poz. 645, z późn. Zmianami) zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonym w razie niezdolności do pracy spowodowanej chorobą, a więc jego funkcja substytutu zarobku polega na zabezpieczeniu środków niezbędnych do utrzymania w okresie trwania choroby. Taką zasadniczą funkcję spełnia zasiłek chorobowy w okresie trwania tytułu ubezpieczenia chorobowego. Prawo do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia jest natomiast wyjątkiem od ogólnej zasady przysługiwania prawa do zasiłku chorobowego w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Odwołanie się do funkcji i celu prawa do zasiłku chorobowego, udzielanego po przekroczeniu okresu objętego składką, pozwala na stwierdzenie, że w kontekście ogólnych zasad nabywania prawa do zasiłku chorobowego, jest on świadczeniem wyjątkowym, przysługującym tylko osobom nie podlegającym ubezpieczeniu i to z tytułu zdarzeń nie objętych ryzykiem ubezpieczenia chorobowego. Ryzyko, które ustawodawca zdecydował się finansować bez ekwiwalentu w składce, zostało ogólnie ujęte jako niezdolność do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia i przy tym podlega

szczególne określone reżimowi przesłanek, kiedy zasiłek chorobowy po ustaniu tytułu ubezpieczenia społecznego, nie przysługuje - wskazanych w art. 13 ustawy zasiłkowej.

Wspólną cechą przyczyn wyłączających prawo do zasiłku wskazanych w art. 13 ustawy zasiłkowej jest istnienie innych źródeł dochodów z ubezpieczenia społecznego (emerytura lub renta z tytułu niezdolności do pracy), z Funduszu Pracy (zasiłek dla bezrobotnych, zasiłek lub świadczenie przedemerytalne) bądź z własnej kontynuowanej lub podjętej działalności zarobkowej (dochód z tej działalności lub zasiłek chorobowy z tytułu kontynuowanej równolegle lub nowej aktywności zawodowej, nabyty na ogólnych zasadach). We wszystkich tych przypadkach wypłata zasiłku chorobowego po ustaniu ubezpieczenia byłaby sprzeczna z ratio legis omawianej regulacji, która sprowadza się do dostarczenia środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkodziła w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym nowego źródła dochodów (H. Pławucka, glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., III ZP 11/2001, OSP 2002, z. 12, poz. 599). Uzasadnieniem wszystkich przyczyn wyłączających prawo do zasiłku jest więc okoliczność, że dotyczą one sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy ma już inne źródło utrzymania.

Przepis art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej posługuje się przesłanką "kontynuacji działalności zarobkowej" lub "podjęcia działalności zarobkowej". Ustawa przy tym nie definiuje pojęcia działalności zarobkowej. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych także pojęcia tego nie wyjaśnia. Wykładnia pojęcia działalności zarobkowej poprzez porównanie przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 z art. 17 ust. 1 ustawy zasiłkowej - przewidującego utratę prawa do zasiłku chorobowego za cały okres zwolnienia, w razie wykonywania pracy zarobkowej lub niezgodnego z przeznaczeniem wykorzystania zwolnienia lekarskiego - prowadzi do wniosku, że zakres przedmiotowy pojęcia "działalności zarobkowej" jest szerszy od pojęcia "praca zarobkowa" i obejmuje różne formy prowadzenia działalności, w ramach której ubezpieczony uzyskuje dochód. Inaczej mówiąc, działalność zarobkowa to działalność stanowiąca źródło dochodu z tytułu własnej pracy, niezależnie od podstawy jej wykonywania. Należy przy tym przyjąć, że jest to tego rodzaju działalność zarobkowa, która stanowi tytuł do ubezpieczenia społecznego, a więc czyni zbędną ochronę ubezpieczeniową z tytułu poprzedniej, zakończonej działalności. W brzmieniu art. 13 ust. 1 pkt 2 działalność zarobkowa stanowi tytuł do objęcia obowiązkowo lub dowolnie ubezpieczeniem chorobowym. W myśl art. 3 ust. 1 ustawy zasiłkowej przez pojęcie tytułu ubezpieczenia chorobowego należy rozumieć zatrudnienie lub inną działalność, których podjęcie rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego lub uprawnienie do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Tytułem ubezpieczenia chorobowego jest więc prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej, zatrudnienie, służba lub inna praca zarobkowa, z których uzyskuje się dochód, także jest wykonywanie czynności w ramach umowy zlecenia. Nawiązanie takiego stosunku daje podstawę do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym. Zgodnie bowiem z art. 11 ust. 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: - Dz. U. z 2017 r. poz. 1778) dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu podlegają na swój wniosek osoby objęte obowiązkowo ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi, wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 2, 4, 5, 8 i 10, w tym wskazane w pkt 4 osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej osoby o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, zwanymi dalej "zleceniobiorcami" oraz osobami z nimi współpracującymi. Przy tym stosowanie do brzmienia art. 13 pkt 2 powołanej ustawy osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu w okresach od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia jej rozwiązania lub wygaśnięcia, a także dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

W niniejszym postępowaniu Sąd ustalił, że niezdolność do pracy odwołującego powstała przed ustaniem tytułu do obowiązkowego ubezpieczenia chorobowego, ponieważ powstała w dniu 15 stycznia 2020 roku, a ustanie zatrudnienia w SPRINT A. miało miejsce z dniem 31 stycznia 2020 roku. Przesłanką, na podstawie, której organ rentowy pozbawił odwołującego prawa do zasiłku chorobowego był fakt posiadania zawartej umowy zlecenia z (...) Sp. z o.o. a także nieprzystąpienie z tego tytułu do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Organ błędnie oparł swoje rozstrzygnięcie na normie zawartej w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Z ustaleń Sądu

wynika, że odwołujący się wbrew twierdzeniom organu rentowego po okresie ustania zatrudnienia u płatnika składek SPRINT A. nie wykonywał żadnych czynności na rzecz osoby, z którą miał zawartą umowę zlecenia na wykonywanie transportu lotniskowego i nie otrzymał żadnego wynagrodzenia z tytułu zawartej umowy zlecenia. Należy również zaznaczyć, że odwołujący po dniu 1 lutego 2020 r. nie wykonywał żadnych czynności związanych z zawartą umową. Ostatnie wynagrodzenie z tytułu wykonania umowy zlecenia otrzymał za styczeń 2020r. Wynika to także z zestawienia nadesłanego przez (...) Sp. z o.o.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek z art. 13 ustawy zasiłkowej. W związku z niezdolnością ubezpieczonego do pracy nie doszło do faktycznej kontynuacji działalności zarobkowej w rozumieniu art. 13 ustawy. Organ rentowy nie udowodnił okoliczności kontynuowania działalności zarobkowej odwołującego w rozumieniu art. 13 ust., 1 pkt 2 ustawy świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Wobec powyższego odwołujący się ma prawo do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu zatrudnienia w SPRINT A. na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej. Skoro odwołujący się był niezdolny do pracy o ustaniu zatrudnienia przez okres od 1 lutego 2020 roku do 27 marca 2020 roku to wobec niespełnienia przesłanek z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej ma prawo on do zasiłku chorobowego za ten okres.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. (...)